

Ausus on tala, millele on võimalik ehitada uut, rahu on see, millele sa toetud, on see, mis sa oled. Rahu on olemas ka siis, kui oled kisa ja keeriste keskel. Võid olla hirmust ümbritsetud, kuid sina ei pruugi seda tunda, kuna sinus teda pole, sina pole see konkreetne hirm, sina pole hirm. Hirm on see, keda pole, et sõnad ei läheks raisku, hetk siis ole vaiki, vaikuses kuuldu ausus ja rahu.

Püsi kodus, kannu maski, hoia süld vahet, pese käsi, e-õpe, e-seadmed, mobiilsed ja traadita lahendused on just need, millest võiksite võimalikult palju eemale hoiduda. Mingi mõõde, mingi puudutus, mingi taju on siis olemata ja nii su tajud ei avaldu, ei arene. Kas hirm ei luba elu kogeda ja paneb meid tegema asju teisiti, et midagi siis edasi lükata, et midagi vältida. Igal meist on oma valik ja see on igaühe jaoks just õige.

Tuimalt kuuletudes, nagu koer peremeest jäagitult armastades, anname ära endast miski, jäädes lootma välisele. Väline maailm võib olla aga petlik, usaldame alati ennast, ärme tee asju, mida me ei soovi, millesse me ei usu. Maailm võib olla pea peale pööratud, laseme sel kõigel olla, ärme lähe sellega kaasa. Hoolida, kallistada, mängida on üksteisega vaja, koostööd on vaja.

Kui see tants ja trall mis ümberingi toimub on lihtsalt teater, siis rolli oleme me oma valikutega ise teinud. Rollist saab ka välja, selleks vaja pisut julgust, pisut usaldust, pisut kõike seda head, mis sa oled, et näha, oma kardinat taha, siin ei aita raha, aeg panna maskid maha.

Kus kohast tulevad eelarvamused, mis ajendil tekib meil ettekujutus, kuidas asjad peaksid olema, mida me veel ei tunne, aga mingite asjaolude kokkulangemisel, oleme sellega kokkupuutes? Kokkupuude on hea, see annab uusi kogemusi. Kokkupuude elavaga on vajalik, see on loomulik.

Meil on olemas teadlikus, mida ei saa eraldada, samuti ei saa eraldada inimest kogu elavast. Me ei saa eraldada, eralduses puudub tervik, selles puuduvad detailid, kui mootoris millel puuduvad süüteküünlad. Me oma hing on see, mis filtreerib. Me oma hinges, me oma südames, on see leek, on see säde, mis paneb detailid kokku, annab märku, mis on õige, mis on vale.

Milleks piiravad piirangud, kui me näeme, et need ei ole loodud meie hüvanguks, sina ise ei ole neid loonud. Pannes kedagi uskuma, et nii ei tohi, kui sinu jaoks on see just õige ja sa tead, et sa ei tee sellega kellegile liiga. Liiga võivad teha just need kirja pandud seadused ja reeglid, mis ei teeni kõrgemat hüve. Milleks on meil siis nõnda palju seadusi, kellele on need loodud? Kuidas saab hävitada ja samas jääda puutumatuks, siin puudub seos. Saame luua, saame. Elu on kerge, elu lihtsalt on.

Hoidkem Eestit, Eesti on kaunis Maa! Iga Puu väärib hoidmist, iga Puu Elab ja omab Hinge. See on minu Kodu ja tema puhtad Veed ja Allikad on sama tähtsad, sama olulised, sama Elus. Elu on lihtne, Elu on ilus, Elu on kergemast kergem. Vaadakem seda Maad, ka tema on Elus, sama Elus kui Inimene. Inimene, kes seda näeb ja mõistab, on juba Kodus. Lähme aga tasa Metsa, see tee viib meid vaikselt Koju. Elame südames, sealt saab alguse Elu, ikka Aususes ja Rahus, Rahus ja Vaikuses.

Maailm on muutunud, ei toimi enam kõik need valed. Ausus ja rahu, uue elu algus, uue elu alus. Tühjendame ennast ja laseme universumil end täita, aeg on elada, aeg ilma ajata.

Tänu ja armastusega,

[HingeTee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)